

[Holger K. Nielsen]

Lad mig citere fra et Ritzau-telegram, som jeg lige har fundet på min skærm. Det er fra i aftes. Det siger følgende:

»Det danske nej til Maastrichttraktaten har efter den forhenværende tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genschers mening udløst en nødvendig debat. Det danske nej syntes først som et traume, men har haft den fordel at bringe problemer frem i dagens lys.

Hvis den nuværende debat forløber positivt, kan 1992 blive et Danmarks år, sagde Genscher på et møde i Madrid.«

Det går igennem en række af de kommentarer, der er kommet, at vi fra dansk side har rejst en nødvendig diskussion – en diskussion om folkelighed og europæisk samarbejde, som bliver taget op, som har påvirket opinionen i England, Frankrig og Tyskland, og som betyder, at det europæiske samarbejde, vi skal tale om til efteråret, vil foregå på helt andre betingelser end dem, vi har kendt før den 2. juni.

Jamen lad os dog være stolte af det. Lad os da holde op med at køre rundt i den debat, vi havde før den 2. juni. Lad os se fremad og få en ordentlig diskussion om vores muligheder i det fra dansk side.

Lige til sidst vil jeg gerne sige følgende til fru Elisabeth Arnold: Bestemmelserne om unionsborgerskab er en væsentlig del af Maastrichttraktaten. Danskerne stemte nej til en EF-union, og unionsborgerskab er en del af dette. Derfor skal det ud af det, man skal forhandle sig frem til. Men vi har ikke noget imod nogle af de konkrete bestemmelser, hvis de gennemføres som mellemstatslige aftaler. Vi har ikke noget imod de bestemmelser i Danmark, der giver indvandrere stemmeret, overhovedet ikke. Men unionsborgerskabet var en væsentlig del af det. Det stemte danskerne nej til, og det skal vi respektere her.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg kunne ikke drømme om at prøve at begrænse hr. Duetofts ytringsfrihed – heller ikke retten til at give lettere fordrejede referater af møder i Jylland sammen med undertegnede. Det skal hr. Duetoft have lov til.

Det er jo ikke det, der er spørgsmålet. Spørgsmålet er fortolkningen af den foreslåede dagsorden. Jeg hører nu, at både hr. Duetoft og hr. Niels Anker Kofoed vil stemme for, og

så vil jeg i hvert fald gøre opmærksom på, at dagsordenen ikke bare konstaterer, at et flertal af vælgerne har forkastet Unionen, men at den har to elementer mere. Det ene er en grundtanke om, at Danmark kan fortsætte deltagelsen i det europæiske samarbejde. Man tror altså på den idé, og derfor synes jeg, det er dumt at stå heroppe og sige, at man ikke tror på den, hvis man stemmer for en dagsorden, hvor man tror på den.

Det tredje er, at man skal samarbejde i de kommende måneder, og i den forbindelse vil jeg gerne sige til fru Elisabeth Arnold fra Det Radikale Venstre, at hendes svar – det dér »nå« – nok forekommer mig at være lidt dumsmart, for det tror jeg fru Elisabeth Arnold kommer til at fortryde.

Vi skal jo i gang nu i sommer – det er alle partier enige om – med at diskutere, analysere og til sidst forhåbentlig blive enige om, hvad den danske position er, fortolkningen af nej. Og så må Det Radikale Venstre da også have et udspil til en nyforhandling, en forhandling om, hvad vi ville sige på en regeringskonference. Det er jo det, der er hele dagsordenen. Og derfor synes jeg, det er dårligt i dag at sige »nå«. Man kunne da i det mindste fra Det Radikale Venstre have taget stilling til, om ikke selve grundtanken – ikke alle detaljerne – i papiret egentlig er én, som alle partier herinde kommer til at arbejde videre på, hvor der er noget, vi siger nej til, noget, vi kan acceptere, og noget, vi vil prøve at få en ny forhandling om. Den grundtanke tror jeg vi alle sammen bliver enige om om et par måneder. Jeg synes sådan set godt, vi kunne begynde den enighed i dag.

Pia Kjærsgaard (FP):

Ved afslutningen af dette folketingsår må man jo desværre konstatere, at regeringen på område efter område har opført sig som en hund i et spil kegler. Der findes snart ikke den minister, der ikke har været inddraget i en eller anden form for skandalesag, og derfor forstår jeg det faktisk meget udmærket, hvis der er en hel del vælgere, som har det lidt skidt med politikerne.

Justitsministerens handlemåde – bare for at starte med én ting – eller nærmere mangel på samme har været udsat for megen berettiget kritik. Det gjaldt f.eks. i sagen om de ulovlige